

ELRETTENTŐ PÉLDÁNAK

Minden jóézésű, független gondolkodású és felfogású emberre bízom, hogy a mellékelt „remekművet” melyet az akkor 22 éves, **Eörsi István** névre hallgató kommunista írt 1953-ban, – amikor a XX. század messze kiemelkedően legnagyobb tömeggyilkosa és diktátora: Josif Viszari-onovics Dzhugasvilli, átköltött nevén Sztálin meghalt, – milyen jogon él büntetlenül és van még jelen a mai közéletben, a sajtóban, mint író.

Aki átélte a Rákosi-rendszert és olvasta az akkori idők szennylapját, a Népszabadságot, Szabad népet, jól tudja hány ártatlan ember került az ilyen pártállású firkászok leírt hazugságai alapján börtönbe, nem egy esetben a hóhér kezébe.

A demokrácia nagyobb dicsőségére és a jelenleg otthoni helyzetre jellemző, hogy a kommunizmus állítólagos összeomlása után 10 évvel a Népszabadság él és virul, sőt az egykori kommunista firkászok is ott helyezhetik el írásait, csak most nem Rákosit, Sztálint vagy Kádárt éltetik, hanem a kapitalizmus elkötelezett szolgálói, bértollnokai. Változnak az idők, változnak az emberek...

Az egyik ilyen „elvtárs”, aki Tabajdi Csaba névre hallgat, a globalizációról, az integrációról, a koordinálásról, a multinacionalizmusról, az adaptációról, pozitív tendenciákról ír, melynek értelmét talán ő sem érti, nem hogy az utca, a vidék egyszerű embere tudná, ha olvassa ezeket a zagyvalékokat, mit is akar nekünk ez az ember beadni.

Tabajdi Csaba által összehordott hangzavar egy oldalon keresztül, alig 110 esetben ismételi meg intelligenciájának kifejezőjét idegen szavakban. Hiszen ő úgy gondolja a „spontán” és „demonstratív” kifejezeten külföldi zagyvalékokat mindenki megérti, hiszen ő evvel a „dinamikus”, „klasszikus”, „identitás” „globalizációját servicei”, mely csak egyedüli üdvösség lehet a magyarság számára.

A másik egy „politológus”, aki tudásának a birtokában jelenti ki, hogy a MIÉP

nevű párt végcélja „az erős, gondoskodó nemzeti állam megteremtése”, de szerinte éppen ebbe a törekvésbe pusztult bele a történelmi Magyarország. Mert – szintén szerinte – „nem okultak eleget jobboldali pártjaink a történelemből, és bizonyára ezért hurcolták, hurcolásszák a köztársasági parlamentbe az úri magyarság fő jelképét, a Szent Koronát”.

Állítólag ezeket a sorokat egy épeszű, de kommunista metéllyel még mindig megfertőzött hazaáruló gazember írta le, aki Bilecz Endre névre hallgat.

A Szent Korona tan, amely érthetően kimondja, hogy „A magyar nemzet a Szent Koronában él tovább” – a Bilecz-féle „politológus” szerint csupán egy kitalált és az egykori Főurak által elfogadtatott propaganda.

Ez a három kommunista firkász, akik a Népszabadság hasábjain keresztül igyekeznek tovább hülyíteni hazugságaikkal a szerencsétlen, sokat szenvedett magyar népet, még szerencsésnek is mondhatja magát.

Hiszen ha lett volna egy valódi „rendszerváltás” 1990-ben, a helyük börtönben lenne, vagy jobb esetben csendesen meghúzódva egy szoba-konyhás lakásban.

Mindennap leborulva kellene nekik hálát adni Sztálin Atyuskának, hogy őket nem olyan sors érte, mint azokat az újságírókat, akik sokkal kisebb bűnért, igaz hazaszeretetéért 1945 után hosszú börtönbüntetést vagy bitófát kaptak, mert leírt soraikban figyelmeztették honfitársaikat a kommunizmus elkövetkezendő borzalmaira, kegyetlenségeire.

Hogy mennyire nekik volt igazuk, az bebizonyosodott a következő 40 évben, amikor egy Sztálin–Rákosi–Kádár uralomban nyögött és szenvedett Magyarország.

A „rendszerváltás” elsikkasztása és elárulása folytán a Tabajdiak, az **Eörsik**, a Bileczek, a Vásárhelyiek, a Bauerek és más kommunisták tovább mérgezik a léghört írásaikkal a színleg átvedlett kommunista szennylapban, a Népszabadságban.

Most pedig tessék elolvasni **Eörsi István SZTÁLIN halála alkalmával megírt versét**, mely 1953. márciusában jelent meg az Új Hang különkiadásában.

SZTÁLIN.

(Írta **Eörsi István**)

A BETEGSÉG HÍRE. Az volt a legiszonyúbb, hogy elvesztette a szót és öntudatát, ki a világon a legtöbb igazságot beszélte, arra borult a némaság, ki a világról a legtöbbet tud, most önmagát sem ismeri – fekszik mozdulatlanul, remény az ágya, remény száll fölébe, minden igaz szempárból remény száll feléje, s egyszerre az is a semmibe hull.

KÉS HASÍT így a húsba, a rádió szinte üvöltött, vagy csak én hallottam úgy? – nem, hisz az éter megtelt a torlódó fájdalom nehezzével gyással teli drótok jajszava nyöszörgött, zörgött a csupasz fa ága a szélben, de sok hang és zörejt nem akart szóvá összeállni mégsem, a hirt akarata ellen jajongva cipelte mind –

a házakra leszálltak a fekete vásznak, tépett madarak szárnyai, vergődve verődtek, alattuk emberek jártak, amott egy idősebb férfi rángó arcú közt tévedezve, nehezen gurult a könnyecsepp.

Nem hunytam le a szemem, benne is fénylő csillám remegett – egymás felé tartott tükrök az arcok, melyekben magára ismert a kínlódó szeretet.

EGYSZERRE AGYAMBA NYOMULT a képe fekete keretben, arca minden vonását ismerem, de így mégis az egész annyira ismeretlen, hogy elszorul a szó... nem is tudtam, hogy ezerszeresen megnő a szeretet a gyász lencséjén keresztül... csak most, hogy nézem arcát, mely sohasem rezdül ezután mosolyra száját, mely nem nyílik szóra, nem szívja pipáját –

és még is a régi kép ez. Újra látom, kisüt a keretből, szinte már kilép, ő maradt az élet, érzem tekintetét, arcomra száll majd végig hullámszél: az elárvult világon.

MI MINDENT VESZTETTÜNK örökre el

Gyár volt az agya, jelen és jövő számára szakadatlanul termelő – többé ez a gyár nem munkál soha már, mert elmosta vér, lerombolta halál. De termékeit nem rontja az idő – vésd mind az eszedbe, szívd a szívedbe, hordozza véred, s ahogy lángja lobog, világítson legfelsőbb rejtekeidbe, hogy még azt is megértsed, amit ő már meg nem alkotott.

A GONDOT, A MUNKÁT, sose hült hitét, harcát, örömét hagyta reád, világ, dolgos ezernyi nép – az ő biztató szavát őrsi és adja gyászában is a párt tovább, sebek, verdeső lobogók, feketék, könnyecsepp, mely vöröslő szemekben ég, gyásznapok, halálig feledhetetlenek, de mind nem elég – nőnünk kell emberiség, kogy közösen betölthessük helyét, az égbemeredő, rettenetes úrt, hogy jól használjuk izmainkba gyűlt: ölelő, sújtó, roppant erejét...

Miután a kedves olvasó kitorölte könnyeit, hogy elolvasta a világirodalom egyik legnagyobb költői alkotását, jusson eszébe újra és újra, ez az ember nem bűdosott el szégyenében 1990-ben, nem kért bocsánatot a magyar nemzetől, hogy a XX. század legnagyobb diktátorának halálára megírta ezt a förmedvényt.

Hiszen ahogy egykori pályatársa, a pufajkás Horn Gyula, ő is csak azt jelentette ki, miután tovább folytatja „írói munkáját” a Népszabadságban: – NA ÉS?

Révffy László